

at disse Anliggender overhovedet slet ikke hørte hjemme paa Rigsdagen, men at Kongen ligeoverfor dem havde bevaret sin fulde Enevoldsmaagt. Under saadanne Forhold troer jeg, det fortjener Paaskjænnelse, at dette Forslag er blevet forelagt for os af Hs. Majestæts Regjering, og at der derved vil blive spøjet et nyt Led, som jeg vil haabe, til den Række af Lovbestemmelser, vi allerede have for, at saadanne Anliggender grundlovmæssigt høre ind under den danske Rigsdags Omraade, saaledes som ogsaa den høitærede Minister forleden Dag ligefrem sagde. Men naar jeg seer paa selve Lovforslaget, forekommer det mig rigtignok, at det er tilstaaret os temmelig knapt; der er, synes det mig, taget meget lidt Hensyn til de Beslutninger, der ere udgaaede fra dette Thing, men derimod meget stærkt Hensyn til Beslutningerne fra det andet Thing; ja, der er endogsaa spøjet flere skærpene Bestemmelser til, end der var, inden det blev afviklet fra det andet Thing, og det uagtet vi dog i Mellemtiden have seet Befolkningen rundt omkring i Landet i en Mængde offentlige Møder udtale sig saa bestemt i samme Retning som Folkethinget, at det neppe har havt sin Rige ved noget tidligere Lovforslag.

De Forhandlinger, som have været førte om denne Sag, siden det lignende Forslag sidst var til Behandling her i Thinget, have ikke kunnet overbevise mig om, at den Frihed, vi dengang ønskede, skulde være større, end at den kunde indføres uden Skade, ja til stor Gavn for Folketirken. Jeg staaer i den Henseende i den samme Stilling som i Begyndelsen af dette Aar. Det Forslag, som jeg i Foraaret deeltog i at indbringe tilligemed fire andre ærede Medlemmer, vilde jeg igjen have deeltaget i at indbringe i denne Samling, saafremt ikke dette Lovforslag var kommet, og Forhandlingerne altsaa kunde knytte sig dertil. Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa de Enkeltheder, som vi allerede saa ofte have forhandlet — de høre jo ogsaa nærmest til anden Behandling — men jeg kan dog ikke Andet end nævne saadanne, som ere blevne yderligere Skærpelser. Min ærede Sidemand (Varfod) har allerede nævnet te Par, jeg maa maaskee spøje et Par til. Der er saaledes i den første Paragraph omtalt Mø-

vendigheden af, at der skulde være et særligt Bedehuus. Forrige Gang nævnte vi „en Bedesal“ som en Betingelse, der kunde træde istedet derfor. Det forekommer mig, at der er en underlig Modsigelse mellem det Forlangende, vi have paa Finantsloven om et Tilskud af 4000 Rbd. til et Capel ved Humlebæk, og saa Paalæget om, at en saadan Trimenighed, som selv vil lønne sin Præst og selv skal bygge Bolig for ham, endda skal bygge sit særskilte Bedehuus eller Kirke uden nogensomhelst Godtgjørelse. Humlebæk ligger, om der end kan være fattige Folk der, dog som bekjendt i en af Landets bedst befolkede og meest velhavende Egne, og naar den kan behøve et Tilskud af 4000 Rbd., uden at den gjør særlige Offre for sin Præst, saa er det dog i høi Grad ubilligt at forlange Saadant, f. Ex. overfor mange mindre velbefolkede og mindre velhavende Egne i Sylland. — Ogsaa mig er Indskrænkningen til en Miils Afstand meget ufjærkommen; jeg vilde ligeledes ønske, at Afstanden kunde blive forhøjet, men hvis det ikke kan skee, hvis den høitærede Minister sætter saa megen Priis paa at have, hvad jeg troer, han i Motiverne kalder en fast Kjerne, at saa dog Antallet kunde formindstes, at der f. Ex. kunde sættes „10 Familiefædre“, istedetfor 20. „10 Familiefædre“ vil jo sige omtrent det Samme som 50 Personer og 20 Familiefædre det Samme som 100 Personer, og naar vi see hen til, at der er hele Herreder i Sylland, som kun have 4—500 Indbyggere paa Dvadratmilten, saa er det dog for meget at forlange, at $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ deraf skal have sluttet sig til en fri Præst for at faae Deel i denne Lovs Bestemmelser. Med Hensyn til disse Betingelser maa jeg dog endnu tilspøje, at naar man fastsætter et særligt „Bedehuus“, vil man kun end mere befæste den Stiksmisse, som ellers maaskee kunde udjævnnes med Tiden. Det ligger da i Sagens Natur, at de, som have bygget et særskilt Bedehuus, ogsaa ville vedblive at bruge det og ere langt tilbøieligere til at fastholde Adskillelsen, end naar de ikke havde et saadant fælles Holdepunkt, men kunde benytte Sognetirken. I saa Fald vilde de langt lettere opgive Adskillelsen, naar der kom en anden Sognepræst, som de spølte sig mere tiltalte af, eller naar den Præst,